

A magyarellenesség elnyerte jogos büntetését

2024 november 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Húsz évvel ezelőtől indult porladásnak a nemzetgyől? balliberális blokk.

Zárónyilatkozat nélkül ért véget húsz évvel ezelőtől a Magyar Állandó Értekezlet (Máért). Ilyen sem azelőt, sem

azóta nem fordult el? e fontos nemzetpolitikai intézmény történetében.

Ez els?re talán nem t?nik földrenget?nek, különösen két évtizeddel kés?bb. Mégis érdemes elid?zni kissé a 2004-es Máérten törtéteken. Utólag visszatekintve ugyanis megállapítható, hogy 2004. november 12-én vált egyértelm?vé a magyar közélet legf?bb törésvonala:

az egymással amúgy számos kérdésben vitatkozó, de minden nézetkülönbség fölött elkötelezetten magyar politikai tábor és a nemzetellenes, magyargy?löl? bitangok tábora közti kibékíthetetlen ellentét. A húsz évvel ezel?tt törtétek ezért számos tanulsággal szolgálnak ma is.

A Magyar Állandó Értekezletet 1999-ben hozta létre az els? Orbán-kormány a magyar nemzetpolitikai törvényben meghatározott módon és id?közönként ülésez? konzultációs intézményként. Ez nagy el?relépés volt az 1990 után leginkább csak esetleges deklarációkban kimerül? szándéknyilatkozataihoz képest, pláne a Horn-kormány önfeladó alapszer?dés-politikájához képest.

A Máért évente tanácskozott, egészen 2004 novemberéig, ezután ugyanis a Gyurcsány-, majd a cs?dgondnoknak szer?dtetett Bajnai-kormány nyíltan törvényt szegve nem hívta össze ezt az összmagyar ülést, cáfolhatatlan és egyértelm? bizonyítékeként dühödött nemzetellenességüknek. Csak 2010-ben, a második Orbán-kormány idején lett újra Máért, amit az ezután létrehozott, a Kárpát-medencén kívül él? magyar közösségeket összefogó Diaszpóra Tanáccsal b?vítettek.

Ezért vált sorsfordító történelmi pillanattá a 2004-es Máért. Mint köztudott, abban az évben a Magyarok Világszövetsége népszavazást kezdeményezett a Csonka-Magyarországon kívül él? magyarok részére könnyített feltételekkel megadandó magyar állampolgárság jogintézményének létrehozására. Ezt közkelet?en kett?s állampolgárságnak szokás nevezni, helyesebb és pontosabb azonban az elszakított országrészek magyarjainak visszajáró jogos jussról beszélni.

Hogy ez bölcs kezdeményezés volt-e az adott belpolitikai klímában, az máig vita tárgya. Annyit megjegyezhetünk, hogy a kezdeményezés elindításakor még Medgyessy Péter volt a baloldali kormány miniszterelnöke, aki minden kártékonyága mellett stílusát, indulatait tekintve azért mégsem említhet? egy lapon az ?t megpuccsoló Gyurcsánnyal.

Ráadásul az az évi európai parlamenti választási kampány során az addig legitim nemzetpolitikai szempontok alapján hezitáló Fidesz is letette a voksát az ügy mellett, így 2004 szeptemberére összegy?lt a szükséges mennyiség? aláírás. A kétigenes – a magyar állampolgárság ügye mellett a kórházak magánosításának meggátlását célzó kérdést is napirendre helyez? – népszavazást 2004. december 5-ére t?zték ki.

És ekkor példátlan, addig elképzelhetetlen módon a Gyurcsány Ferenc vezette kommunista-liberális kormány ziháló gy?lölettel támadt rá a magyarokra, a legócskább, legprimitívebb szociális demagógiával a csonkaországi ellátórendszeren él?sködni akaró ellenségként gyalázva idegen uralom alá kényszerített testvéreinket.

Történelmi tényként kell rögzíteni, hogy a harmadik világ velünk ellenséges tömegei el?tt amúgy demonstratívan kapukat tární akaró Gyurcsányékról örökre lemoshatatlan a b?nszövetségben, aljas indokból, különös kegyetlenséggel elkövetett nemzetárulás vétke.

Ugyanakkor pusztító gonoszságuknak nem várt nemzetpolitikai hozadéka is lett, láthatóvá és eltagadhatatlanná vált ugyanis a nyilvánvaló törésvonal a magyar nemzet és annak magyar nyelven gy?lölköd? ellenségei között. A - 2004-es Máérten kiderült, hogy ki melyik oldalon áll. A tanácskozás ugyanis a Magyar Szocialista Párt és a Szabad Demokraták Szövetsége hajthatatlan elutasító magatartása miatt zárónyilatkozat elfogadása nélkül ért véget, mert a két, akkori magyarellenés kormánypárt élesen szembe fordult a Máért összes többi csonkaországi és Kárpát-medencei résztvev?jének magyar érdek? akaratával, és nem voltak hajlandók aláírni a szöveget, amely arra kérte a csonkahoni választópolgárokat, hogy december 5-én szavazzanak igennel.

S?t, az SZDSZ egyik legsötétebb magyargy?löl?je, a civilben egykor két hírhedt ex-ÁVH-s tiszttel, Bárd Károllyal és Bauer Miklóssal közös ügyvédi irodát m?ködtet? Eörsi Mátyás odáig ment az arcátlanságban, hogy XIX. századi megoldásnak hazudta a többes állampolgárság intézményét, hozzátéve, hogy egyébként az Európai Unióban mindenki kett?s állampolgár. Ami persze párját ritkító ostobaság, hiszen az EU nem állam, állampolgárai nem a brüsszeli birodalomnak, hanem annak tagállamainak vannak. Mindenesetre ez az arrogáns cinizmus nagyon jellemz? volt a megátalkodott magyarellenés táborra.

Pedig az akkori köztársasági elnök, Mádl Ferenc, érzékelve a történelmi helyzet drámaiságát, belpolitikai viták esetében szokatlan módon, ugyanakkor a nemzet egységének megtestesítésére vonatkozó közjogi feladatának messzemenően eleget téve maga is állást foglalt a tanácskozást megnyitó beszédében.

Másképpen fogalmazva, az elszakított országrészek magyarjainak visszaadandó magyar állampolgárság ügye nemzeti egységet teremtett, hiszen ebben a kérdésben ideológiákon, világnézeten felülemelkedve minden magyar politikai párt és civil szervezet az egyetlen erkölcsileg helyes álláspontot képviselte az akkor még létező Magyar Igazság és Élet Pártjától a Fideszen át a Thürmer Gyula-féle Munkáspártig, az akkor még a véresszájú magyar nacionalizmussal amúgy legkevésbé sem vádolható Markó Béla vezette Romániai Magyar Demokrata Szövetségtől a hasonlóan nem törhetetlen karakányságáról ismert Bugár Béla fémjelzte felvidéki Magyar Koalíció Pártjáig.

Megszületett tehát a nemzeti egység egy stratégiai jelentőségű nemzetpolitikai sorskérdésben és egyértelművé vált, hogy azok, akik ezzel bármilyen gonosz megfontolásból vagy épp meggondolatlanságból szembehelyezkednek, önként kinyilvánítják visszavonhatatlan kilépésüket a magyar nemzetből.

A húsz évvel ezelőtti szembefordító Máérten tehát a magyarellenes tábor elszigetelődött, és bár nem így tervezték, a belőlük áradó megmagyarázhatatlan, hátborzongató magyargyűlölet mozgásba hozta a nemzet közösségi immunrendszerét. Ennek köszönhetően a nemzetellenes erőket zsugorodásnak, porladásnak indultak, és bár 2006 áprilisában még durva és bárdolatlan választási csalással (hazudtak reggel, délben meg este, ahogy maga Gyurcsány mondta zárt körben szánt szövegi beszédében) parlamenti többséget szereztek, a 2006-os szén szemkilövetésben, lovasrohamban, karhatalmista terrorban kicsúcsosodott magyargyűlölet megállíthatatlanul bukásra ítéltetett.

Újra bebizonyosodott, hogy épp alantas indulataik jelentik a gyenge pontjukat: olyannyira képtelenek uralkodni magukon, olyannyira elvakítja őket a nemzet hisztérikus utálata, hogy saját politikai érdekeiket sem képesek józan ésszel felismerni.

Több más tényező mellett ez volt az egyik legfőbb oka annak, hogy 2010-ben, majd azóta is minden választáson a magyarság újra és újra megbüntette és megbünteti a nemzetellenes-globalista politikai erőket, próbálkozzanak azok bármilyen új álarcban visszaszunnyogni a hatalomba.

Ágoston Balázs - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

